

Мы хортувахмы въ прилично-то мѣсто какъ чело-
 ловѣческому уму е естественно само да сѣзира сѣ-
 щность-тѣ на единъ предметъ; но въ тая сѣзрѣта
 сѣщность, умъ-тъ нищо не може да различи зашто-
 то онъ дѣйствова вѣнъ отъ пространство и време, и
 спорядъ туй не му е и свойственно нито возможно да
 различява. Но такава една дѣятелность нашего ума
 не остава безъ вліяніе на разумъ-тъ ни; понеже тая
 мисляща сила явява се въ умственно-то това пред-
 ставленіе и неизбежно е принудена да употреби вни-
 маніе и чрезъ вниманіе-то да задѣржи представляемо-
 то — вѣчь не какъ сѣщность, но като едно веществен-
 но представленіе, кое-то онъ трѣба да разглѣда и со-
 знае, и това — е *форма-ша на представленіе-шо*. —
 Отъ другѣ странѣ воспріемватъ се чрезъ чувственны-
 тѣ наши органы много други разни впечатленія, меж-
 ду които не сѣществува ни сходство, ни единство;
 зашто чувствени-тѣ ни ограни не сѣ сами въ состоя-
 ніе да сравняватъ и да съединяватъ, но само сѣзиратъ
 въ извѣстна минута и въ извѣстно мѣсто въ окомигъ,
 и незнаятъ ни време, ни пространство. Но и чувствен-
 но-то туй усмотреніе, равнимъ образомъ, както и
 умъ-тъ, има вліяніе на разумъ-тъ то: понеже, както
 умъ-тъ представлява сѣщность-тѣ на единъ пред-
 метъ; тѣй и чувственно-то усмотреніе представлява
 вещественны-тѣ черты и бѣляцы на представляемій
 предметъ — пріемва слѣдователно и това послѣднѣе-
 то участіе въ представленіе-то. И тѣй, сътичатъ
 се въ представленіе-то на разумъ-тъ: 1) умственно
 едно, сѣщность-та сирѣчь одного предмета и чув-
 ственно много, негови-тѣ, то естъ, вещественни
 черти.

1) Исторія-та на развитіе-то философскаго ми-
 сленія засвидѣтелствова че всякога разумни-тѣ че-
 ловѣци се трудили да тѣрсятъ обшы основанія не
 само за умозаклученія-та; но въобще и за всякъ ед-